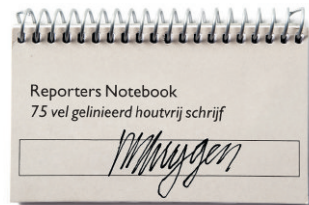

In één klein dorp bestaat nog wel milieubeleid

Op een weg tussen sappige weiden aan de rand van het dorp Hoonhorst, nabij Zwolle, wijst de 58-jarige vrijwilliger Jack Zernitz de zonnepanelen aan die schitteren op daken van huizen. Nu zijn er op 1.200 inwoners al 1.400 gekochte of gehuurde zonnepanelen. Iedereen spaart er geld mee op de energierekening. Allemaal particulier initiatief voor energiebesparing en een beter milieu, niet van grote energiebedrijven, maar van inwoners die dit met elkaar in zaaltjes op touw hebben gezet. Ik heb dus toch nog een klein dorp gevonden, waar milieubeleid nog bestaat.

De overheid volgt. De provincie Overijssel heeft het initiatief in 2010 bekroond met een prijs van anderhalf miljoen euro. De gemeente Dalfsen komt met een vervolgsubsidie van bijna een miljoen euro voor een sportkantene, een sportzaal, gemeenschapszalen en een crèche in de parochiezaal. Ook dit is bij elkaar gepraat door een stel burgers. „We wilden geen dood dorp, zoals in Zuid-Frankrijk”, zegt initiatiefnemer Timo Veen (47), voor zijn gewone werk programmamanager bij netbeheerder Enexis. De bedoeling is dat de gemeenschapszalen voortaan door

middel van bijeengebracht tuinafval worden verwarmd. Technisch is dat mogelijk. Het bedrijf waar alle dorpingen hun hout en compost heen brengen, stelt een deel gratis beschikbaar. Dat spaart exploitatiekosten, ook voor dorpscafé Kappers, dat anders niet in zo'n klein dorp zou kunnen voortbestaan.

Het is een nieuwe manier van organiseren, buiten de markt, de overheid en de politiek. Als zelfstandig dorp kan Hoonhorst niet meer bestaan en het valt onder het naburige Dalfsen. Geen nood, want vrijwilligers hebben nu zelf een dorpsbestuur gevormd. Samen staan ze sterk, niet alleen in het stadhuis van Dalfsen, maar ook bij de afvalverwerking en bij het energiebedrijf. Om thuis werken beter mogelijk te

maken, is er een glasvezelkabel aangelegd. Een enkel individu was dat nooit gelukt. Elke vrijdagmiddag kunnen inwoners in een zaaltje bij café Kappers worden voorgelicht over zonne-energie, zodat ze niet verdwalen onder aanbieders.

Hoonhorst blaast nieuw leven in een politiek doodgepraat onderwerp. De huidige milieumalaise komt niet door de economische crisis. In de jaren tachtig was de huizenmarkt beroerder, de werkloosheid groter en de stemming slechter. *Totdat de bom valt* zong Doe Maar toen fatalistisch. Maar minister Winsemius (VROM, VVD) begon met de Milieueffectrapportage en zijn opvolger Ed Nijpels (VVD) stelde het eerste Milieubeleidsplan op.

Tijdens de *roaring nineties* begon *het mijne* te behoren tot het verouderde doemdenken waar de exploderende aandelenmarkt ons juist van had bevrijd. Pim Fortuyn had dit als eerste politicus in de gaten, „Ik ben jullie praatjes zat”, zei hij tegen de milieubeweging. Nu mogen we dankzij de VVD 130 rijden, niet om sneller ter plekke te komen, maar om 'het lekkere gevoel'.

Het milieu geldt nu als de politiek correctheid van de *linkse kerk*. Tij-

dens de afgelopen campagne was het alleen nog een theemaatje voor kleine partijen. GroenLinks is inmiddels splinterpartij geworden. Energiebedrijven kunnen gerust nieuwe kolencentrales bouwen.

Geen wonder dat Hoonhorst buiten de politiek om handelt. „We zijn pragmatisch en bedienen het hele politieke spectrum voor duurzaamheid”, zegt Timo Veen. De overheid en de markt volgen. Zernitz ervaart dagelijks het verschil met de gebruikelijke overheidsdiensten. Sinds het postkantoor waar hij werkte, is gesloten, heeft hij sollicitatieplicht. De computer van het UWV bepaalt waar hij voor geschikt is. Hopeloos. Zo kreeg hij een aanbieding voor een onbetaalde jongerenstage. Een niet-muzikale kennis moest plotseling gaan solliciteren als zanger. Volgens de computer. UWV-medewerkers halen er zelf ook de schouders over op, maar ze kunnen niet anders. Zernitz is daar geen persoon. Dat is hij wel in het bestuur van de stichting Kulturhus, die de dorpsvoorzieningen duurzaam in stand houdt. Als hij in die hoedanigheid de KPN of het energiebedrijf belt, vertegenwoordigt hij honderden, dus zijn er geen honderd wachtenden voor hem.